

V

(Yttranden)

DOMSTOLS FÖRFARANDE

DOMSTOLEN

Överklagande ingett den 22 mars 2013 av Ghezze Giovanni & C. Snc di Ghezze Maurizio & C. av det beslut som tribunalen (fjärde avdelningen) meddelade den 22 januari 2013 i mål T-218/00, Cooperativa Mare Azzurro Socialpesca Soc. coop. arl, tidigare Cooperativa Mare Azzurro Soc. coop. rl, Cooperativa vongolari Sottomarina Lido Soc. coop. rl. mot kommissionen

(Mål C-145/13 P)

(2013/C 207/02)

Rättegångsspråk: italienska

Parter

Klagande: Ghezze Giovanni & C. Snc di Ghezze Maurizio & C. (ombud: R. Volpe och C. Montagner, avvocati)

Övriga parter i målet: Cooperativa Mare Azzurro Socialpesca Soc. coop. arl, tidigare Cooperativa Mare Azzurro Soc. coop. rl, Cooperativa vongolari Sottomarina Lido Soc. coop. rl., Europeiska kommissionen

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- upphäva tribunalens beslut (fjärde avdelningen) av den 23 januari 2013, som delgavs den 24 januari 2013, och följaktligen ogiltigförklara kommissionens beslut 2000/394/EG av den 25 november 1999,
- i andra hand upphäva artikel 5 i detta, i den del det däri föreskrivs en skyldighet att återkräva de belopp som motsvarar de minskade och slopade sociala avgifterna jämte ränta, och
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna vid tribunalen och domstolen.

Grunder och huvudargument

Genom beslut av den 23 januari 2013 (nedan kallat det överklagade beslutet) fann tribunalen att den talan om ogiltigför-

klaring som Ghezze Giovanni & C. Snc väckt mot kommissionens beslut 2000/394/EG om minskning eller slopande av sociala avgifter delvis inte kunde tas upp till prövning och delvis var uppenbart ogrundad.

Klaganden gör för det första gällande att det — när det gäller tribunalens avvisning av talan — inte angetts någon motivering och att den överklagade domen, i punkt 58, därför åsidosätter den allmänna principen om motiveringskyldighet och särskilt artikel 81 i tribunalens rättegångsregler.

För det andra gör klaganden gällande att tribunalen inte korrekt och tillräckligt tolkat bestämmelsen i artikel 87.1 EG (numera artikel 107.1 FEUF).

Tribunalen har åsidosatt artikel 87.1 EG och principen om likabehandling och ickediskriminering genom att 22 företag undantogs från återkrav av stöd som de tilldelats, med anledning av att de förklaringar som de lämnat ansågs vara tillräckliga, medan de förklaringar som klaganden lämnat inte ansågs vara tillräckliga.

Det överklagade beslutet åsidosätter också principen om ickediskriminering i den mån som kommissionens beslut anses vara riktigt i den del det däri anges att återkrav av stöden enligt artikel 87.1 EG är uteslutet när det gäller kommunala företag (för vilka kommissionen vid verkställandet av beslutet godtagit komplettering av de uppgifter som behövs för att bedöma lagligheten av de beviljade stöden), medan kommissionen inte vid något tillfälle begärt kompletterande handlingar från klaganden före återkravet av stödet.

Det överklagade beslutet åsidosätter också artikel 87.1 EG genom att inte ange något skäl till att det stöd som tilldelats klaganden skulle påverka handeln mellan medlemsstaterna. Kommissionen och tribunalen har funnit att stödet är olagligt med hänvisning till att påverkan på handeln mellan medlemsstaterna är en inneboende egenskap hos åtgärderna till förmån för fiskerisektorn. Kommissionen och tribunalen har därvid underlåtit att göra en bedömning av den relevanta marknaden och har inte heller lämnat någon motivering.

Det överklagade beslutet åsidosätter också artikel 87.3 a EG (numera artikel 107.3 a FEUF) genom att tribunalen inte har prövat villkoren för tillämpningen av undantaget när det gäller klaganden. Klaganden framhåller särskilt att levnadsstandarden i staden Chioggia är mycket låg och att undersysselsättningen där är mycket omfattande.

Det överklagade beslutet åsidosätter också artikel 87.3 c EG (numera artikel 107.3 c FEUF) i den del tribunalen finner att undantaget inte är tillämpligt på klaganden utan att ange någon motivering samt artikel 87.3 d EG (numera artikel 107.3 d FEUF), i den del tribunalen, i strid med principen om ickediskriminering, finner att undantaget inte är tillämpligt på klaganden trots att det befunnits vara tillämpligt på andra företag i Venedig.

Slutligen gör klaganden gällande att tribunalen gjort en felaktig tolkning när den kommit fram till att det inte rör sig om existerande stöd, vilket utgör ett åsidosättande av artiklarna 1, 14 och 15 i förordning nr 659/1999⁽¹⁾. Det är uppenbart att de på varandra följande regleringarna återspeglar en flera decennier lång kontinuitet avseende avgiftslättnaderna.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel 93 i EG-fördraget (EUT L 83, s. 1).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Bundesfinanzhof (Tyskland) den 3 april 2013 — Stanislav Gross mot Hauptzollamt Braunschweig

(Mål C-165/13)

(2013/C 207/03)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Bundesfinanzhof

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Stanislav Gross

Motpart: Hauptzollamt Braunschweig

Tolkningsfråga

Strider artikel 9.1 andra stycket i rådets direktiv 92/12/EEG om allmänna regler för punktskattepliktiga varor och om innehav, flyttning och övervakning av sådana varor,⁽¹⁾ utan att detta påverkar dess systematiska samband med artikel 7.3 i direktiv 92/12/EEG, mot lagstiftningen i en medlemsstat där det fastställs att en person som förvarar punktskattebelagda varor för

kommersiella ändamål i en annan medlemsstat än den där varorna redan släppts för konsumtion inte blir skattskyldig när denne har köpt varorna från en annan person först efter det att införseln är avslutad?

⁽¹⁾ EGT L 76, s. 1; svensk specialutgåva, område 9, volym 2, s. 57.

Talan väckt den 5 april 2013 — Europeiska kommissionen mot Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland

(Mål C-172/13)

(2013/C 207/04)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: W. Roels och R. Lyal)

Svarande: Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

— förklara att Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland har åsidosatt sina skyldigheter enligt artikel 40 FEUF och artikel 31 EES-avtalet genom att föreskriva villkor för gränsöverskridande koncernavdrag som gör det i praktiken i princip omöjligt att erhålla sådana avdrag och genom att begränsa sådana avdrag till att enbart avse tiden efter den 1 april 2006,

— förplikta Förenade kungariket att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Med anledning av domen i mål C-446/03, Marks & Spencer, ändrade Förenade kungariket sin lagstiftning beträffande det sätt på vilket förluster i bolag som ingår i en koncern får överföras och användas av ett annat bolag i koncernen i syfte att minska sin skatt (bestämmelser om koncernavdrag). Bestämmelserna angående förluster som redovisas av bolag som inte har hemvist i landet återfinns numera i Part 5 i Corporation Tax Act 2010.

Enligt i Förenade kungariket nu gällande lagstiftning erhåller ett koncernbolag en skattekredit för förluster som ett annat koncernbolag som saknar hemvist i landet redovisar endast om det sistnämnda bolaget inte har någon möjlighet till avdrag i sin hemviststat. När det gäller möjligheterna till framtida avdrag är det enligt lagstiftningen i Förenade kungariket i princip omöjligt att visa att detta villkor är uppfyllt, eftersom denna möjlighet ska fastställas "vid tidpunkten omedelbart efter slutet av" det beskattningsår under vilket förlusterna redovisades. Detta villkor